

Kateřina Šedá (*1977 v Brně) je umělkyně žijící a pracující v Brně a Praze. V roce 2007 se zúčastnila výstavy documenta 12 projektem *Každě pes jiná ves*, do kterého zahrnula obyvatele sídliště Brno – Líšeň. Po skončení projektu umělkyně vyzvala všech tisíc zúčastněných rodin, aby sepsaly své reakce na projekt.

Kateřina Šedá, 2006 (foto / photo Jiří Výchnal)

Nová Líšeň

„Su z Líšně,“ odpovím každému, kdo se mě zeptá, odkud pocházím. Nikdy už ale nedodám, že Líšeň je okrajová městská část velkoměsta Brna a tázajícího nechám při tom, že se jedná o zapadlou vesnici. A naopak: když se zeptáte někoho z našeho sídliště Nová Líšeň, odkud je, většinou se ke svému bydlišti nepřizná a raději řekne: „Su z Brna.“ Jakoby sídliště vůbec neexistovalo, jakoby bylo zakleté. Nikdy tady nepotkáte žádného turistu, co by tu taky hledal.

Prosíme, vystupte!

Zatímco v původní části Líšně ještě pořád fungují vesnická pravidla (známe se navzájem, máme národopisný soubor, slavíme hody atd.), Nová Líšeň nese všechny znaky pojmu „zastávka“ – většina obyvatel se tu „zastaví“ jen na noc a zbytek dne tráví ve městě Brně.

Z dětství mi utkvěla zvláštní příhoda se spolužačkou, kterou jsem jednou po vyučování doprovázela domů. Stoupaly jsme do kopce po ulici Klajdovská, a sotva nízké domy vystřídal první řada paneláků, nikdo z kolemjdoucích už na můj pozdrav neodpověděl. *Jako bych zčistajasna zmizela, jako bych v sídlišti zprůhledněla a nebyla vidět.* Kamarádka se na mě nechápavě otočila a povídá: „Tady už zdravit nikoho nemusíš! Jenom lidi, které znáš!“ Příliš jsem tomu nerozuměla, přesto jsem místní pravidlo na zpáteční cestě vyzkoušela: dělala jsem, že kolemjdoucí nevidím. Od rodičů jsem se později dozvěděla, že v sídlišti se lidi nezdraví, protože se neznají. Každý se přistěhoval odjinud a obyvatelé sídliště nemají nic společného. Znělo to logicky a já se tím tehdy přestala zabývat.

Každěj pes jiná ves

Loni na jaře jsem si všimla, že se sídliště výrazně změnilo. Šedý celek se doslova rozpadl pod novými pestrobarevnými omítkami a Nová Líšeň se rozzářila jako strhující atrakce. Způsobila to „Regenerace panelových domů“, na které spolupracovalo několik architektů. Žádný z nich ale nebral ohled na celek a ke každému domu přistoupil

jednotlivě, proto vypadá sídliště jako vzorník nejrůznějších domů. Na základě toho jsem si uvědomila, že přesně tohle je věc, která obyvatele spojuje, a která byla až dosud neviditelná: KAŽDÝ JE ODJINUD! Když jsem pak přišla do jiného sídliště na opačné straně města, uviděla jsem stejný obraz. Uviděla jsem HLAVNÍ VZOR SÍDLIŠTĚ.

Hlavní vzor

Ale barevné odlišení domů nepřineslo žádnou změnu v chování lidí: každý nadále vidí a zdraví jen ty, které zná. Rozhodla jsem se tedy, že musím přijít na způsob, jak HLAVNÍ VZOR ukázat tak, aby obyvatele sídliště spojil; chtěla jsem tím regenerovat nejen toto místo, ale i vztahy v něm.

Na začátku mé úvahy stálo následující zjištění: *společná věc se zviditelní ve chvíli, kdy se o ni mezi sebou rozdělíme*. Pokud chci, aby se lidé na základě hlavního vzoru („každý je odjinud“) spojili, musím ho mezi ně spravedlivě rozdělit.

Jak ho ukázat?

Rozhodla jsem se vytvořit obraz sídliště. Od jednotlivých architektů jsem získala návrhy hlavních typů domů a kladla je vedle sebe tak, abych se co nejvíce přiblížila dojmu, že každý z nich pochází odjinud. Došlo mi, že jediná cesta, jak takovou věc spravedlivě rozdělit, je její zmnožení. A protože jsem od začátku přistupovala k HLAVNÍMU VZORU jako ke skutečnému obrazu, rozhodla jsem se zmnožit ho na plátno. Tento návrh jsem nechala vytisknout na textil. Když jsem zmnožený obraz držela poprvé v ruce, uvědomila jsem si, že pokud chci, aby lidé pochopili, že se jedná o VZOR, musí ho navzájem uvidět. A jak mohou tento vzor navzájem uvidět? Když ho budou mít na sobě! Z plátna jsem nechala ušít tisíc košil – myslím, že právě tato část oděvu nejlépe ztělesňuje jakéhosi „neviditelného člověka“, který by mohl obyvatele vzájemně spojit.

Zmiz!

Konečně jsem měla v ruce vzorek HLAVNÍHO VZORU, ale to ještě nezaručovalo, že se obyvatelé sídliště jeho prostřednictvím navzájem uvidí. Vycházela jsem z předpokladu, že o společnou věc se lidé musejí podělit sami, jinak je nespojí. Tehdy jsem pochopila, že HLAVNÍ VZOR umožní obyvatelům sídliště vzájemnost pod jednou podmínkou – NESMÍM STÁT MEZI NIMI! Bylo to poprvé, kdy jsem ve svém projektu neměla být viditelným středem veškerého dění. Jenže

tentokrát na mé neviditelnosti záviselo vyvrcholení celého projektu. Věděla jsem: MUSÍM ZMIZET!

Rozdělte se!

V zájmu utajení akce jsem seznam obyvatel sídliště nesměla získat oficiální cestou, na úřadě. Několik dnů jsem chodila po sídlišti a opisovala jména z domovních zvonků. Pak jsem ze seznamu vybrala tisíc rodin a vytvořila z nich dvojice. Dávala jsem si záležet na tom, aby uprostřed vybrané dvojice ležela na mapě Líšeňská rokle – místo, které zaručovalo, že rodiny jsou od sebe dostatečně vzdálené a neznají se. Do všech takto párovaných rodin jsem 30. května 2007 odeslala poštou totožné balíčky s košilí, ušitou z látky s HLAVNÍM VZOREM, a jako odesílatele jsem vždy uvedla protilehlou rodinu. Díky tomu se každý pár rodin symbolicky dělil o společnou věc. Právě tento jednoduchý postup sliboval případný kontakt obou stran.

Moje osoba a jméno se z celé akce vytratily, nikde v sídlišti nefigurovaly a měly zůstat v tajnosti až do chvíle, kdy všem těmto rodinám přijde (za měsíc po košili) pozvánka na vernisáž do Moravské galerie v Brně – její součástí bude i ukázka vzoru, který před měsícem obdrželi na košili. Měsíc je vhodná doba, aby se moje „pomůcka“ v místě usídlila, lidé se díky ní zkontaktovali a začali o ní mluvit: někdo si košili oblékne a jiný ho na základě toho osloví. Měsíc je dostatečně dlouhá doba k tomu, aby si o tom stihli říci téměř všichni a mohl tak vzniknout mýtus, který v tomto místě, kde žije téměř 20 000 obyvatel, chybí; zároveň není tak dlouhá, aby opadla zvědavost přijít na vernisáž.

Galerie se tak stává součástí projektu; tentokrát však nebude podstatné, co se vystavuje, ale kdo s kým se v galerii potká.

Všech tisíc pozvaných rodin tak může prostřednictvím HLAVNÍHO VZORU spatřit nejdůležitější obraz celého projektu: SEBE NAVZÁJEM.

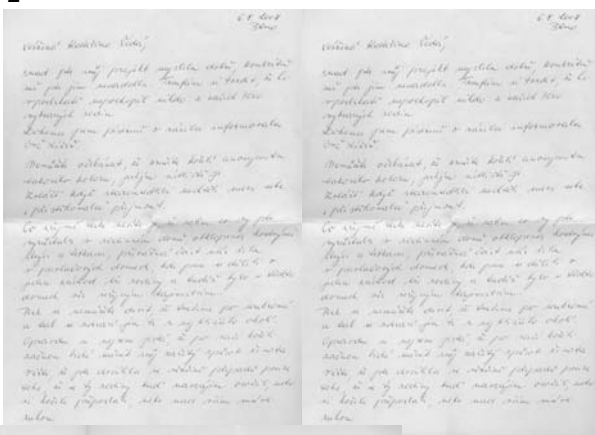
In this way, the gallery became a part of the project. This time, however, it won't be what's on display that's important, but, who they meet at the gallery. All of the 1,000 people invited will thus be able, through the main paradigm, to see the most important picture of the entire project: ONE ANOTHER.

Kateřina ředá, *Každěj pes jiná ves / For Every Dog a Different Master*, 2007, dopisy účastníků / letters from the participants (foto / photo Kateřina ředá)

1

2

3

Ve vteritvicku jsem vstal...
...
Rade

1 www.2017 v Libni
Vážený pane, vážený pane, milá milová,
...
Kufstein 6626
Mladost 41
Libni 1
638 00

Vážený a milá Katerino,
ambasádou se, že na váš dopis i váš projekt odpovím a takový zprávkám.
...
Dnes vidím, jak jsem nepochopil zprávkám.
...
Cizí přivítání dopředu - to jsem si říkal, až budu číst.

Vážený pane, vážený pane, milá milová,
...
Kufstein 6626
Mladost 41
Libni 1
638 00

Vážený pane, vážený pane, milá milová,
...
Kufstein 6626
Mladost 41
Libni 1
638 00

Vážený pane, vážený pane, milá milová,
...
Kufstein 6626
Mladost 41
Libni 1
638 00

Vážený pane, vážený pane, milá milová,
...
Kufstein 6626
Mladost 41
Libni 1
638 00

Vážený pane, vážený pane, milá milová,
...
Kufstein 6626
Mladost 41
Libni 1
638 00

Vážený pane, vážený pane, milá milová,
...
Kufstein 6626
Mladost 41
Libni 1
638 00

Vážený pane, vážený pane, milá milová,
...
Kufstein 6626
Mladost 41
Libni 1
638 00

Vážený pane, vážený pane, milá milová,
...
Kufstein 6626
Mladost 41
Libni 1
638 00

Vážený pane, vážený pane, milá milová,
...
Kufstein 6626
Mladost 41
Libni 1
638 00

Vážený pane, vážený pane, milá milová,
...
Kufstein 6626
Mladost 41
Libni 1
638 00

Každěj pes jiná ves

Dopisy účastníků

1 pohlednice

Vážená paní!

Vůbec Vás neznám, tak proč bych měl pomáhat, to je jedna věc a druhá jak jste došla na moje jméno a adresu to je pro mě záhada, ale také nevím o co Vám jde.

2 dopis

6. 8. 2007

Brno

Vážená Kateřino Šedá,

Snad jste svůj projekt myslela dobře, konkrétně mě jste s tím nenadchla. Troufám si tvrdit, že ho v podstatě nepochopil nikdo z vašich 1000 vybraných rodin.

Dokonce jsem písemně v zásilce informovala ÚMČ Líšeň.

Nemůžete očekávat, že zrušíte košili anonymitu takového kolosu, jakým sídliště je.

Zvlášť, když starousedlíci nechtěli mezi sebe „přistěhovalce“ přijmout.

Což zřejmě také nevíte je, že zatímco vy jste vyrůstala v rodinném domě mezi hodnými strýci a tetkami, převážná část z nás žila v pavlačových domech, kde jsem se dělila o jeden záchod tří rodiny a tudíž bylo v těchto domech vše veřejným tajemstvím.

Pak se nemůžete divit, že toužíme po soukromí a tak se zdraví jen ti z nejbližšího okolí.

Opravdu si nejsem jistá, že po vaši košili začnou lidé měnit svůj zažitý způsob života. Věřte, že jste docílila ve většině případů pouze toho, že se ty rodiny buď navzájem osočili nebo si košili přeposlali, nebo nad vším mávli rukou. Profit z vašeho projektu měla pouze pošta.

Snad kdybychom se váš záměr dozvěděli už z košile, možná jste mohla něčeho docílit.

Takhle jste mladé rodiny s dětmi dohnala k obavám, že bude chtít někdo za košili zaplatit dalším lidem, jako mně, vadilo, že kdosi manipuluje se jmény. Sama píšete, že legálně nebyly poskytnuty.

To byl důvod, proč jsem vaši vernisáž nenavštívila.

Přece jste nemohla předpokládat, že vámi náhodně vybrané dvojice, se budou družit.

V navazování kontaktů přece hrají roli i jiné, podstatně důležitější aspekty, než náhodný výběr.

Až se vám příště zachce snít, taky nezapomínejte přemýšlet. Tato doba není určená snilkům.

Přesto vám přeju hodně zdaru

3 dopis

V Brně dne 6. 8. 2007

Vážená paní,

dovolte mi, abych odpověděl na Váš dopis ze dne 2. srpna letošního roku. Mohu Vám sdělit, že jsem byl překvapen, že mám ve schránce bez žádného lístku a podepsání zásilku a ještě více jsem byl překvapen, když jsem obálku otevřel a uviděl pěkně barevnou košili.

Byl jsem z toho trochu mimo, protože si žádné věci neobjednávám a říkal jsem si, že se někdo musel splést. Vím, že sousedky si objednávají a proto jsem sondoval u nich zdali to není jejich a omylem to přišlo ke mně. Po ujištění, že to není jejich a sdělení budete rád, že máte hezkou košili, jsem chtěl tuto vrátit na adresu, která byla na obálce. Přítelkyně však obal spolu s tiskem a reklamami hodila do sběru. Čekal jsem, že se někdo ozve, abych ji mohl vrátit.

Za nějaký čas mi přišla pozvánka na zahájení Vaší výstavy se zářícími barvami, hned jsem si řekl košile a poznal, že je od Vás. Na zahájení výstavy jsem nemohl přijít, protože jsem byl nemocen, ale určitě se na ni přijdu podívat.

Jestli mohu reagovat trochu na Váš dopis proč jste se do této akce pustila, mohu Vám říci, že máte pravdu v tom, že barevné odlišení domů nic nepřineslo nového do chování lidí, ale aspoň vypadá sídliště veseleji a krásněji než před tím. Sametová revoluce přinesla hodně pozitivních změn, což se projevilo v mnoha věcech a také ovlivnila mnoho lidí. V současné době jsou více uzavření, mnohým se změnil život, lidé málo komunikují, neumí se bavit a pomáhat si. Každý se stará sám o sebe nebo nejbližší a ani v bytovkách mnohdy nevíme s kým žijeme, at jsme lišňáci nebo přistěhovalí.

Vaše myšlenka něco v tomto změnit je něco ojedinělého tak jako vytvoření motivu barevné upoutávky košil, což muselo být pro Vás velmi nákladné. Chtěl jsem Vám košili vrátit a možná i vrátím pokud ji budete požadovat. Mám ji stále zabalenou ve staniolu a na patřičném místě. Mohu Vám však říci, že když je mi smutno, protože převážně bývám sám a podívám se na ty zajímavé barevné upoutávky, je mi hned o něco lépe (samozřejmě pokud to nejsou zdravotní problémy, které se nejhůř snázejí a nepomůže ani podívání na hezkou věc).

Asi jsem se roze-psal, ale po přečtení celé Vaší přílohy a Vašeho snažení změnit něco jsem neodolal a popsal alespoň pár řádek jak jste chtěla.

Mějte se moc hezky a přeji Vám mnoho úspěchů ve vašem dalším počínání.

5 dopis

V Líšni dne 9. 8. 2007

Vážená Kateřino Šedá,

Já jsem se narodil na vesnici, ale už 23 let bydlím v sídlišti Líšeň a stále si připadám jako v cizím městě. A to z toho důvodu, že kromě obyvatel domu (ne všech) a několika známých, které občas potkávám v celém sídlišti nikoho neznám. Vzhledem k mému pracovnímu vytížení a častým obchodním cestám se tomu ani nedivím. A ve dnech odpočinku se nějakým zázkram sídliště vylidní, lidé odejdou stejně jako já. Jakápak zábava? Sedět v těch několika sídlištních restauracích není to pravé. Kultura – občas se něco objeví, sportovní zařízení taktéž. A proto jsem rád, že radnice pořádá alespoň „silvestrovský pochod“, kde je možno se potkat i s dalšími obyvateli Líšně. Ale v poslední době se mi zdá, že na tomto pochodu je stále víc a víc lidí z jiných částí města.

Jak píšete o Vašem projektu „Každý pes jiná ves“ bylo by dobré, kdyby obyvatel sídliště byl hrdý na své sídliště a snažil se pro ně něco udělat. Velice Vám fandím a rád Vám pomohu, ale ze zkušenosti vím, že aby se někdo začal starat o své sídliště, je to práce velice namáhavá a nevděčná. Začíná posměchem lidí, že jste blázen, protože na všechno jsou služby a následuje neochotou úřadů s něčím pomoci, hlavně rychle.

Za totality byla taková zajímavá aktivita, říkalo se jí „Akce Z“, a zde (i když nařízeně) se lidé starali o své okolí či budovali něco pro sebe, a z odvedené práce byl jakýsi užitek a pocit, že jsem něco udělal pro svoje okolí. A navíc bylo možno se seznámit s mnoha lidmi ze sídliště. Zánikem totality tyto akce skončily a lidé se především začali starat sami o sebe a zůstávají více uzavření. A více jak starat se o okolí je starost o svoje blaho. Je to asi dáno nynějším úspěchaným způsobem života.

Vaši košili jsem sice dostal, ale vycvičen trhem jsem tuto košili vrátil na odesílatele, protože akce tohoto typu bez vysvětlení nemám rád a zvláště akce „dnes něco dostaneš zdarma a zítra to zaplatíš dvojnásobně jinak se nás nezbavíš“. Dnes už vím, že tahle košile byla něco jiného a slouží k poznání sebe sama, sídliště i Líšňáků.

Tímto jsem Vám chtěl odpovědět na Váš dopis a budu Vám držet palce, aby ten Váš projekt dopadl co nejlépe. Budu rád, pokud dojde ke změně.

S přátelským pozdravem

62800 Brno

6 dopis

Vážená slečno Šedá,

Ač jsme o to neusilovali, stali jsme se součástí Vašeho projektu a chcete znát naše reakce a názory. Nalezení Vaší košile v naší schránce bylo velkým překvapením spojeným s otázkou – Co to znamená? Dříve než jsme stačili kontaktovat partnerskou rodinu ██████████, navštívili oni nás – stejně překvapení a se stejnou otázkou. Chvilí jsme o věci diskutovali a setkání ukončili s tím, že vyčkáme, co se bude dít. Asi po měsíci jsme obdrželi pozvánku na slavnostní vernisáž, které jsme se zúčastnili. Teprve tam jsme našli odpověď na naši otázku a dozvěděli se vše o vašem projektu. Váš nápad a celá myšlenka spojit obyvatele sídliště pomocí hlavního vzoru je jistě originální, ale nevím, jestli se jí v dnešní uspěchané době podaří naplnit. Určitě ale přispěla k tomu, že se někteří obyvatelé sídliště nad tímto problémem alespoň zamysleli. Co se mě týká, tak manželé ██████████ jsem od vidění znala už dříve. Protože od dětství bydlím v Líšni, dříve ve staré, posledních deset let v sídlišti a v Líšni i pracuji, hodně obyvatel znám osobně nebo alespoň od vidění.

Přeji Vám hodně úspěchů ve Vaší tvůrčí práci.

S pozdravem ██████████

V Brně 9. srpna 2007

7 dopis

Líšeň 6. 8. 2007

Milá slečno Kateřino,

Nejprve jsme byli značně překvapeni a nejisti, co s tím balíčkem, co jsme od Vás obdrželi, zda to otevřít, či ne. Pak nás zmátla adresa odesílatele. Vypravili jsme se k odesílateli a zjistili, že ta paní magistra tu košili dostala také od nás. To nás překvapilo ještě víc a dokonce jsme to chtěli hlásit na ÚMČ, jestli se nejedná o nějakou „nelegální činnost“.

Vše se vysvětlilo pozváním na Vaší vernisáž, která proběhla velkolepě asi ke spokojenosti nás všech zúčastněných, za což Vám děkujeme. Seznámili jsme se s Vaší prací, celým projektem. Obdivujeme Vaši píli a snahu o spojení lidí v nové Líšni.

S pozdravem ██████████

10 pohlednice

V Brně 26. 7. 2007

Vážená paní,

S dětským výtvarným kurzem muzea města Brna „K Brnu čelem, k lesu zády“ jsme navštívili vaši výstavu v Moravské galerii a nechali se volně inspirovat. Nakreslili jsme pohlednice s našimi domy a poslali je oblíbeným sousedům.

Přejeme další zajímavé nápady.

Radek, Štěpka, Lucka, Jan, David, Kristián

11 dopis

Vážená paní Šedá,

Nejprve bych Vás chtěla pozdravit a omluvit se, že jsem nemohla přijít na Vaši výstavu. Nevím, co Vás přimělo k tomu, že jste mě (respektive rodinu) oslovila. Jsem rozvedená a žiji v bytě se synem. Velice ráda bych Vám pomohla, ale pořád nechápu v čem? Sídliště se nám barevně mění, já potkávám spoustu lidí s kterými jsem v kontaktu a i v našem domě, kde vykonávám předsedkyni samosprávy. Prosím, můžete mi napsat konkrétně, co bych pro Vás mohla udělat?

Ještě jednou Vás zdravím a přeji hodně úspěchů, pohody a lásky v srdíčku.

██████████
V Brně dne 6. 8. 2007

12 dopis

Brno, 6. 8

Vážená paní Šedá,

Chtěl bych Vám napsat něco o tom Vašem projektu. Mě nevadí, že mě tím obtěžujete, vadí mě ale, že jsem měl košili ve schránce od cizí osoby. S tím já nesouhlasím, s těmi košily ve schránkách. Myslím, že to lidi nespojí. Já jsem tu košili hned vyhodil. Myslím si, že kdyby měl každý ty košili s napodobením sídliště, tak to lidi nespojí. Máte pravdu v tom, že lidé se chovají, i když je tu barevné sídliště stejné. Já bych řekl, že se chovají ještě hůře, než kdy se chovali, když to sídliště bylo jednotvárné. Většinou lidí jde hlavně o peníze a o majetek. Mě nejde o majetek a o peníze, jsem skromný člověk, nemám ani auto. Jsem jiný jak ostatní lidé.

Tady v baráku si mě lidi moc nevšímají a taky mě moc nezdraví. Každý má jenom sebe, problémy druhého člověka je nezajímají. S těmi košilemi ve schránce ale nemohu souhlasit, ale souhlasím s tou vaší výstavou, ale je mi líto vážená paní, ale v tom vám nemůžu pomoci. Jsem jen obyčejný člověk, nejsem architekt, ani výtvarník či projektant. Moc rád bych Vám pomohl, ale nerozumím tomu, to ale neznamená, že bych nebyl pro umění. Máte rodinu, přátele a ti vám určitě nějak poradí. Já nemám rodinu ani žádné přátele. Mám svých problémů dost. Oceňuji vaši energii a odvahu, když jste se pustila do toho projektu. Myslím, kdybyste neměla žádné rodinné zázemí, tak byste se do toho nikdy nepustila. Je mi opravdu moc líto, že Vám nemohu pomoci. Nemám žádné nápady. Nebyl jsem schopen zplodit dítě. V životě jsem chtěl také něco dokázat, ale nějak mi to nevyšlo. Mám v životě jenom samou smůlu a bolest. Je mi opravdu líto, že Vám nemůžu pomoci. Jestli se chcete někdy se mnou sejít, tak nebudu proti. Přeji Vám hodně tvůrčích nápadů a pevně věřím, že Vám ta výstava přinese úspěch.

Mějte se hezky

L.B.

13 dopis

Ve schránkách jsem viděl asi 6-8 košil. Proto jsem její obdržení považoval za nějakou reklamu, kterou nechápu. Proto mě jméno odesílatele nezajímalo. Když přišlo pozvání na vernisáž, oblékl jsem košili a s ženou jsme vyrazili.

Vernisáž byla pěkná a ve stejné košili se tam objevil můj spolužák, kterého jsem 30 let neviděl. Potom jsem si košili jednou oblékl a v Tesco za mnou přišla nějaká žena, že si mě chce vyfotit. Pak mi řekla, že je sestrou autorky projektu a chce jí udělat radost. Tak proč ne.

14 pohlednice

Paní,

Děkuju Vám předem za tu košili, je to pěkný vzorek a strašně se mně líbí a ještě jsem ji na sobě neměl, mývám číslo košile 39 okolo límečku, já jsem tam u Vás byl, ale vy jste byla v Praze bylo mně to řečeno od jednoho pána nevím jak se jmenuje, tak jsem šel zase domů. Jinak je

pěkné počasí a mějte se moc moc hezky hlavně zdraví.

Budu končit a moc Vám ještě děkuji.
██████████

27 dopis

V Líšni 21. 8. 07

Vážená paní (slečno) Šedá,

Jsmo rodinou, která žije v sídlišti Líšeň více než 25 let a vůbec se za své bydliště nestydíme, protože jsme s ním prožili všechny jeho bolesti a postupné změny až do dnešní podoby.

Váš způsob zasilání košíl dnes považujeme za originální. První dojem však byl šok. Adresáta jsme považovali za přídrzlou obchodnickou rodinu, po které jsme pátrali telefonicky, ale marně. Zrušili pevnou linku. Paní, která obdržela košíli „od nás“ prožívala asi stejné pocity a tak nás osobně navštívila. Vzájemně jsme se poznali a přislíbili si, že „vtípalkovi“, který nám košíle poslal nebudeme platit a důrazně mu vysvětlíme, že se takto obchody nedělají. Pak následovalo Vaše vysvětlení a výstava. Myslíme si, že barevná proměna sídliště jen prospěla. I když některé barevné kombinace jsou na náš vkus dost odvážné. Snad se Vám bude líbit, tak jako nám, hodnocení našeho vnuka (nyní 8 let), který už 3 roky nenazve naše bydliště jinak než „Lentilky“ a bezvadně se v něm díky barvám orientuje (žije v rodinném domku v Hořovicích u Prahy). Myslíme si, že barevné odlišení domů pomohlo spoustě lidí a to nejen pro orientaci, ale i pro zlepšení estetického vzhledu a působení na psychiku obyvatel. K našim stálým sídlištním známým přibyla díky Vám další rodina.

Závěrem Vám chceme sdělit, že i to zdraví a kontaktování není tak zlé, jak to na první pohled vypadá. Přispívá k tomu i KC Líšeň svými programy a akcemi. Máme rádi lidovou hudbu a jsme pravidelnými návštěvníky koncertu ???? a dalších koncertů v Dělnáku, v sále Radnice, na Zámečku a zdravíme se vzájemně s lidmi, které vůbec neznáme a s kterými nás spojuje pouze společná záliba.

Nevíme, zda Vám náš dopis nějak pomůže, ale napsali jsme Vám jen to, co nás v našem bydlišti každodenně oslovuje.

Vaši práci přejeme mnoho úspěchů,
██████████

31 dopis

Brno – Líšeň, 23. srpna 2007

Vážená paní Šedá,

přijměte, prosím, několik řádků k vašemu sympatickému projektu. Ježto jsem (spíše jen předpokládaně, jak vyplývá z dalšího) členem rodiny, jež se měla stát jedním z jeho tisíce účastníků, považuji za možné napsat Vám, tím spíše, že jsme dostali dopis, kterým jste účastníky žádala o krátkou zprávu „o našem příběhu počínajícím nalezením košíle ve schránce“.

V tomto dopise jsme se po prvé dozvěděli o existenci košíle a z příloženého listu vyplynulo, že jsme někdy začátkem června měli mít ve schránce balíček s košílí. Ten jsme opravdu nedostali, nevím, jak se to mohlo stát. Později jsme pak obdrželi Vaši pozvánku na vernisáž, ale protože jsme podstatně okolnosti neznali, řekli jsme si, že se na výstavu podíváme kdykoli jindy do 30. září. A nakonec přišel Váš dopis ze 2. srpna. Stále jsem se chystala, že Vám napíšu, protože se mi projekt zdál být zajímavý, jak už jsem napsala sympatický, trochu donkichotský a vůbec odvážný – svým předpokladem, že lidé jsou hraví a mají smysl pro humor. (Mentalita sídlištního člověka se asi moc neliší od mentality obyvatele města vůbec, aspoň co do schopností a chuti navazovat sousedské kontakty. Např. že se v sídlišti lidé nezdraví, protože se neznají, platí přece pro město vůbec. Nová Líšeň je něco hodně jiného než Líšeň stará. Zvláštní kategorie jsou lidé – majitelé psů, kteří se sice neznají svými jmény, ale znají se podle jmen svých psů, a tito lidé se občas i zdraví!) Takže jsem Vám chtěla projevit sympatii a solidaritu.

Přítom v Líšni bydlím teprve od minulého prosince a to ještě dočasně; ale moc se mi u líbí a nebude se mi odtud chtít. To platí o mně; moje snacha paní [REDAKCE] se na [REDAKCE] prakticky narodila a s Líšní se ztotožňuje, považuje se právem za „Líšňačku.“ S dopisem jsem ale počkala na svou návštěvu Vaší výstavy. Dostaly jsem se tam (se snachou, která zde bydlí také) až dnes, a teprve dnes jsme si ověřily, že jsme se opravdu měli stát jako rodina [REDAKCE] ([REDAKCE]), partnerský držitel košile pan [REDAKCE] účastníky Vašeho projektu. Výstava se nám líbila, i po výtvarné stránce, především nám ale řekla mnoho dalšího o Vašem projektu a přiblížila nám leccos, co se kolem něj dalo, stejně jako katalog s mnoha ilustrativními fotografiemi. Váš záměr vystihuje mj. charakteristika výstavy na zadní stránce obálky katalogu „... autorka projektu ... nabourává smířlivou rezignaci vzájemné izolovanosti obyvatel událostí“. Přiznávám se, že jsem na ohlas projektu mezi jeho účastníky mimořádně zvědavá. A dodávám, že o „psu“, jehož stylizovanou hlavu tvoří i čáry vzájemného propojení, by řeč byla jakožto o tom, kdo onu smířlivou rezignaci a anonymitu nabourává (viz. výše).

S přáním všeho dobrého a se srdečným pozdravem

[REDAKCE]
[REDAKCE]
628 00 Brno – Líšeň

32 dopis (korespondenční lístek)

Milá Katko,

Děkuji za Váš dopis. Moc Vám fandím a projekt „KAŽDEJ PES, JINÁ VES“ je skvělý nápad. Prolomí se anonymita v sídlišti. Líšeň mám moc ráda a věřím, že tady žije plno skvělých a inteligentních lidí. Šťastných i nešťastných, ale takový je život.

Přeji Vám Kateřinko hodně úspěchů ve Vaší skvělé práci a pokračujte!
S díky [REDAKCE]

35 dopis (korespondenční lístek)

V Brně 4. září 2007

Vážená paní Kateřino.

Omlouvám se, že si dovoluji Vás takto oslovovat a že Vám až nyní odpovídám na Váš vysvětlující dopis k překvapujícímu dárku – „košile“ v dopisní schránce. Svoji omluvu za opožděnou odpověď zdůvodňuji určitými rodinnými zaneprázdněními, kvůli kterým jsem se dosud nedostal k písemné odpovědi a rovněž jsem se nemohl zúčastnit setkání s Vámi na vernisáži, pořádané v Pražákově paláci na Husové ul. Dne 28. 6. 2007.

Tak nejprve bych se vyjádřil k tomu „dárku“. Především jsem byl překvapen tím, že jsem tento dárek obdržel právě v den svých narozenin, což mě opravdu překvapilo. Začal jsem usilovně přemýšlet, jak, případně od koho by se mohla dotyčná paní odeslatelka „[REDAKCE]“ dozvědět moje datum narození a proč by mně měla posílat vlastně nějaký dárek, když se vůbec neznáme. Dospěl jsem k názoru, že se jedná o prostou náhodu, a že dárková košile je pouze reklamní pozornost nějaké nově rodící se firmy či soukromého podnikání, aby tak upozornily na svoje výrobky.

Teprve až Vaše pozvánka na požádanou vernisáž mi něco napověděla, i když jsem stále netužil o co se konkrétně jedná, ale již jsem pochopil jistou souvislost k dárkové košili. Celá záležitost se mi vyjasnila Vaším následným dopisem, na který Vám, jak si přejete odpovídám. Oceňuji Vaši nápaditost a smysl celého projektu, kde jak se domnívám měl být pojítkem mezi obyvateli nové Líšně, Vámi navržený nápadný vzorek košile. Z mého pohledu nošení takové „uniformy“ se mi jeví jak z hlediska mého věku tak i vkusu na veřejnosti – (prosím neuražte se) poněkud extravagantní. Je to čistě můj subjektivní názor, ale myslím, že nezůstanu v kritickém vyjádření osamoceny.

Rovněž pokud směřuje Váš projekt a snaha o navázání bližších kontaktů, případně nějakého

tzv. sousedského zblížení obyvatel sídliště nové Líšně jsem velmi skeptický a jeví se mi Váš projekt – ke vši úctě k Vám, jako opravdu velká utopie.

Zdá se mi, že realita zůstane asi taková jaká je dosud, neboť jak jste již sama konstatovala, je opravdu tak „Každý pes jiná ves“ a na této skutečnosti bude velmi obtížné něco měnit.

Mrzí mě, že jsem si dosud nenašel čas prohlédnout Vaši výstavu v atriu Pražského paláce, ale určitě tak učiním ještě během měsíce září.

Ještě jednou se omlouvám za moji opožděnou odpověď a také moje kritické až pesimistické připomínky k Vašemu projektovému záměru, který by si patrně zasloužil delší a rozhodně hlubší osobní rozpravu.

S přátelským pozdravem

████████████████████

████████████████████

B r n o – Líšeň

628 00